

Phần 3

Chương 7 Nghịệt Hữu⁽¹⁾

Các chư hầu vương thất vào kinh diện mặt thánh, mùa xuân thì là “Triều”, mùa thu thì là “Cận”, trong đó mùa xuân là quy củ nhất, không được có nửa điểm qua loa, kể cả người đã bước một chân tới quý môn quan, thì cũng phải đem chân còn lại lết đến triều đình đã, xong rồi mới được tắt thở.

Vì thế vào thời điểm này, nông phu trên bờ ruộng, thôn phụ trên đường làng, ngay cả đứa bé tóc để chỏm nằm úp sấp trên cây cũng có thể thấy một lượng lớn xa bảo mã (tên tiếng Trung của BMW), phóng điên cuồng trên đường vào kinh, bụi bay mù mịt. Lúc này, theo hướng Ký Châu tới kinh thành cũng có một đội xe ngựa lao như điên, dân chúng ngẫu nhiên qua đường cũng nhìn thấy, chỉ chỉ chỏ chỏ, vàng bạc dát đầy thùng xe, ngựa tốt bốn vó lướt như bay, thị vệ dùng roi quất ngựa đầy khí thế. Nếu là những người hiểu chuyện tới xem náo nhiệt, có lẽ còn có thể bất ngờ phát hiện hàng ngũ bên trong lại có một cỗ xe ngựa do sáu con ngựa kéo. Còn nếu là những người vô cùng nhàn rỗi không có việc gì làm, hoàn toàn có thể tùy tiện tìm một phủ quan, tố cáo tội vượt quá lễ chế, có ý đồ mưu phản... Đương nhiên, đây là lời để nói về người xa lạ.

“Vương gia, hiện tại đã tiến vào Dư Chương, trưa ngày mai liền có thể vào kinh.”

Nghe được xa phu bẩm báo, chủ nhân của chiếc xe có sáu ngựa kéo thay đổi tư thế, tiếp tục ngủ, miệng lơ mơ thì thầm một câu: “Thật là! Trong một năm lại phải gặp tên rắn hổ mang tận hai lần, cũng không biết ngày mai ta đến có cho được bữa cơm trưa không nữa...”

Mà cách chỗ này hơn ba trăm dặm, trong hoàng cung, cũng có một nam nhân nói một câu có ý tứ giống y hệt. “Thật là! Một năm mà phải gặp tên mèo rừng kia những hai lần, chẳng lẽ không có chỗ nào để tổng hần tới cả đời không cần vào kinh sao??”

Đối với việc hoàng đế bức tức, hoàng hậu có thấy nhưng cũng không thể trách, lời này năm nào cũng nói nhưng chưa lần nào thực hiện cả.

“Bệ hạ, ngài trước đây không phải đã nói ngày Hành Nguyên vương vội vàng tới dập đầu với ngài là ngày ngài vui vẻ nhất sao!”

“Thần, Hành Nguyên vương Ngự Dương bái kiến hoàng thượng!”

Tiếp đó, người nói chuyện quỳ gối xuống đất, tay trái đặt lên tay phải, chắp tay hướng xuống đất, đầu cũng cúi thấp dần, gần như dán trên mặt đất, tay đặt trước đầu gối, đầu đặt trên tay, cho tới trước khi hoàng đế lên tiếng, không hề nhúc nhích.

Nhìn thấy Hành Nguyên vương tiêu chuẩn hành lễ chín lạy, hoàng đế thầm thích tới độ khoe miệng đều run rẩy. Đúng thế! Đúng thế! Nhìn hấn dập đầu dưới chân mình, chức hoàng đế này xem ra cũng đáng lắm! - Hoàng đế không chút tiền đồ suy nghĩ.

Kìm nén nội tâm đang lâng lâng, hoàng đế bình thân kêu Hành Nguyên vương bình thân, sau đó theo thường lệ khách sáo vài câu, hỏi qua về việc nhà, ví dụ như hỏi “Người nhà có khỏe không” vân vân...

“Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, tất cả đều tốt, thân gần đây còn mới có thêm một đứa con trai, vẫn còn chưa có đặt tên, vừa lúc vào kinh Triều kiến, mong hoàng thượng có thể ban cho một cái tên!”

Hoàng đế “Ha ha ha” cười, nhưng tâm tình lúc này đã chuyển từ trời nắng sang trời bão, còn là bão có gió giật cấp 6. Hấn dám cam đoan Hành Nguyên vương lúc nói chuyện ban nãy là cố ý chọc cho hấn tức điên lên.

Người khoe khoang đi khoe khoang đi!! Hoàng đế “ken két” nghiền răng, ta sẽ đặt cho con người cái tên kinh khủng cho mà xem!!!

Cũng cùng thời gian này, ở trong Hoàn Khôn cung cũng đang tiến hành một tràng nghi thức Triều kiến khác... Đương nhiên... Không khí tốt hơn rất nhiều...

“Thần thiếp, Hành Nguyên vương phi Lộ thị, bái kiến hoàng hậu nương nương!”

“Tỷ tỷ xin mau mau đứng lên, vậy mà đã nửa năm không gặp rồi, muội rất mong gặp tỷ đó!”

Lộ vương phi nhẹ nhàng đứng dậy, thân thiện cùng hoàng hậu bắt đầu nói chuyện phiếm sau nhiều ngày xa cách.

“Chiêu Huy bây giờ chắc là vẫn còn ở Trường Kiên điện đi!” Hoàng hậu nhìn xem mặt trời ở bên ngoài hỏi.

“Đúng rồi, bên kia chắc cũng đang ôn lại chuyện xưa đây.” Lộ vương phi tao nhã cười.

Có mà ôn chuyện xưa tới mức nổi sóng ầm ầm thì có - đây là tiếng lòng chung của cả hai nữ nhân.

Hành Nguyên vương cùng hoàng đế trở mặt - mặc dù không tính là bí mật bị công khai gì, nhưng mà cũng là tin tức đã có từ lâu. Hai người kia năm xưa cũng có thể nói là có một đoạn nợ cũ, có lẽ là đã rất lâu rất lâu...

Từ hồi còn để tóc chỏm, cặp đường huynh đệ này đã bắt đầu đối nghịch với nhau rồi.

Đáng ra Hành Nguyên vương là cháu của lão hoàng đế, gan có lớn tới đâu cũng không thể công khai tranh cãi cùng hoàng tử, nhưng mà chuyện này còn có nội tình. Phải nói tới đầu tiên là cha của Hành Nguyên vương - chính là đại ca của lão hoàng đế, cũng là thái tử lúc trước, sau đó vì một số nguyên nhân lung tung lộn xộn nào đó, đến khi đất nước hòa bình trở lại, thái tử liền biến thành lão hoàng đế. Lão hoàng đế sau khi bước lên ngôi vị hoàng đế, đối tốt với huynh trưởng tới mức hơi thái quá, không nói phần đất phong được tặng thêm một nửa, còn tặng thêm cả chi phí tiêu dùng cho Hành Nguyên vương tới cấp bậc gần như hoàng đế, ví dụ như cỗ xe có sáu ngựa kéo.

Ý vào lý do này, Hành Nguyên vương thế tử từ nhỏ đã được nuôi nấng trong cung tất nhiên cũng dám cùng con trai của hoàng đế so tài từ cánh tay cho đến phẩm chất, hơn nữa... Số lần lão hoàng đế khen ngợi hẳn, so sánh với hoàng đế còn nhiều hơn không ít.

“Thật sự là tức chết trăm mắt! Không phải chỉ là có nhiều con trai hơn trăm thôi sao? Có cái gì mà đặc ý cơ chứ!!! Con gái trăm so với hẳn còn nhiều hơn không ít đâu!!!!”

Việc hoàng đế không chút che dấu việc bị Hành Nguyên vương kích thích với mình, hoàng hậu không có phản ứng gì, trong lòng nghĩ người sao lại bị cái chuyện “Có cái gì mà đặc ý” kia kích thích thành như vậy, lại không biết phải nói ra sao.

“Vừa rồi Lộ tỷ tỷ mới rời đi từ chỗ của nô tỳ, lúc gần đi còn bảo nô tỳ đưa tỷ ấy tới tham kiến hoàng thượng.”

“Hưu Nhan? Nàng ấy dạo này thế nào?? Thần sắc trông có tiêu tụy không??”

“Hoàng thượng nói gì vậy? Đương nhiên là rất tốt rồi, có thể nói so với trước kia còn dịu dàng đầm ấm hơn nữa kia!”

“A... Tên mèo rừng kia thì có gì tốt chứ!!!!”

“Hoàng thượng, ngài nói vậy không sợ nô tỳ ghen sao?”

Hoàng hậu cười đùa một câu, hoàng đế cũng hiểu được mình lỡ miệng, vì thế lại phải đền cho hoàng hậu thôi.

Nhưng mà cứ nghĩ đến Hành Nguyên vương phi Lộ Hưu Nhan, lửa giận của hoàng đế đối với đường đệ lại “Phùng phùng” bùng lên mãnh liệt.

Trong những sự kiện kết thù kết oán nhiều không đếm xuể, Lộ Hưu Nhan cũng chỉ là một trong đó, tuy nhiên, so với những chuyện lông gà vỏ tỏi vớ vẩn như biệt hiệu “Mèo rừng” cùng “rán hồ mang” thì nghiêm trọng hơn một chút, dù sao thua trong việc tranh giành nữ nhân cũng rất là mất mặt, huống gì còn là ngôi cửu ngũ chí tôn.

Nhưng mà lúc đây hoàng đế hấn còn chưa phải là hoàng đế, cả thái tử cũng không phải, chỉ là tiểu tử tóc để chỏm có danh là một chư hầu thôi, Hành Nguyên vương lúc đó mới chỉ là một thế tử, cũng chỉ là một tên tiểu tử tóc để chỏm.

Hai tên tiểu tử tóc để chỏm đều để ý đến tiểu thư nhà họ Lộ - nhìn từ vấn đề đó, có thể thấy mắt thẩm mỹ của hai người giống hệt nhau, tất nhiên là đương sự không ai thừa nhận cả - hơn nữa đều đã có ý muốn kết duyên trong lòng.

Tóm lại không biết là ai trước ai sau, nhưng mà cả hai đều đem nói ra cho lão hoàng đế biết, cuối cùng, lão hoàng đế đem tiểu mỹ nhân ban cho cháu trai ôm về nhà.

Việc lão cha đem khuỷu tay hướng ra ngoài đã đá kích rất nghiêm trọng đến hoàng đế, nghiêm trọng tới mức cho tới vài năm sau, khi thiếu niên thiếu nữ đều đã lập gia đình, lúc hoàng đế đã trở thành thái tử cho người thừa kế vật tới đám cưới là ba con chim quý hiếm do Nam Dương tiến cống - Hai trống một mái.

Hàm ý bên trong... quả là rất sâu xa...

“Uuuuuu!!” tiếng tù và vang lên, một đàn chó săn đi theo bảy con ngựa to lớn vọt vào sâu trong rừng rậm, hội săn bắn mùa xuân chính thức bắt đầu.

Hội săn bắn này là dùng để chiêu đãi nhóm chư hầu vào kinh diện thánh, dù sao thời đại này hạng mục giải trí để nhiều người cùng tham gia mà lại tiết kiệm chi phí không có mấy. Tất nhiên, khu săn bắn của hoàng gia cũng trở thành chiến trường tranh đấu gay gắt của hoàng đế cùng Hành Nguyên vương.

“Đến đến đến, chúng tỳ muội tới đây cá cược đi nào!!!” Nhìn bóng dáng đám nam nhân đã biến mất không sót một mảnh, Cung phi dẫn đầu nhóm nữ quyến bắt đầu các hạng mục giải trí.

“Cá xem năm nay Hoàng thượng cùng Hành Nguyên vương người nào thắng!”

“Muội vừa mới tới không lâu, cũng chưa rõ tài bắn của hoàng thượng ra sao nữa...” Huệ phi ngượng ngùng khoát tay, ý muốn nói nàng không tham gia.

“Ai nha!! Việc này có biết hay không cũng giống nhau cả mà, cứ theo linh cảm của muội thôi!” Dụ phi không buông tha Huệ phi.

“... Vậy muội cá hoàng thượng thắng...” Huệ phi cho rằng cuộc hoàng đế thắng chính là bồn phận mà phi tử cần làm.

“Ta cá Vương gia!” Lộ vương phi rất có bồn phận nói.

Kết quả cá cược là 5:5, có thể thấy là trong cảm nhận của đám nữ quyến, kỹ thuật bắn cung của hoàng đế và Hành Nguyên vương là kẻ tám lạng, người nửa cân.

“Gì cơ! Vương gia nhanh như vậy mà đã trở lại sao?”

Thục phi tinh mắt nhìn thấy một bóng người từ trong rừng rậm đi ra, bởi vì không phải là mặc trang phục săn bắn màu vàng sáng, cho nên theo bản năng tưởng đó là Hành Nguyên vương, điều này khiến cho người vừa cá cược cho Hành Nguyên vương là nàng đồ mồ hôi lạnh.

“... Không phải đâu!!” Lộ phi nhìn rồi nói.

Quả nhiên chờ người đó tiến lại gần mới biết đó là Dự Lâm vương Thiên Thừa.

“Thiên Thừa, sao đệ trở lại nhanh vậy?”

Hoàng hậu vừa hỏi Dự Lâm vương, vừa bảo thị nữ dùng khăn lau mồ hôi trên trán.

“Nửa đường dây cung bị đứt nên đệ về để đổi.”

“Thế đệ có thấy Hoàng thượng và Hành Nguyên vương không? Thành tích của bọn họ như thế nào?” Thục phi gấp gấp hỏi.

“Lúc mà đệ đi thì hoàng huynh và Hành Nguyên vương đang tranh nhau một con thỏ...!”

“Con thỏ?!” Chúng phi kinh ngạc kêu lên khiến Dự Lâm vương hơi hoảng sợ.

“À vâng... Đúng vậy... Hành Nguyên vương thì bắn trúng chân con thỏ trước, kết quả nó vừa chạy được một đoạn nữa thì bị hoàng huynh bắn chết, cho nên bọn họ đang cãi nhau xem con thỏ kia là của ai...”

Hahaha ha ha! Hôm nay bồn vương thật sự là cực kỳ vui vẻ!”

Hành Nguyên vương vừa khoe chiến lợi phẩm với Vương phi, vừa bảo thủ hạ lột da đám thú mới săn được. Hắn cười rất kiêu ngạo, rồi đột nhiên nghĩ ra

một ý: “Đem làm thành áo da thú đưa cho rắn hổ mang, ta xem hấn rốt cuộc có phản ứng gì, hahahaha!”

“Chàng a... Cứ tranh giành háo thắng như vậy, cũng không sợ người nhà có ngày bị chàng hại chết...”

Lộ phi thay trượng phu xoa bóp bả vai, bỗng nói một câu.

“Phu nhân hiểu làm sao được chứ!”

Hành Nguyên vương không khách khí trả lời thô tử.

“Ta đã tranh giành háo thắng hai mươi mấy năm rồi, mọi người các nàng không phải một cọng tóc cũng không thiếu sao! Hơn nữa, nếu hấn là người như vậy, ta đã sớm từ tước vị, tìm đại một lý do để cả đời không phải qua lại với nhau rồi!”

Lộ vương phi nghe thế liền cười nhẹ.

Rõ thật là, trong lòng không phải cũng hiểu được như vậy sao? Chỉ có ngoài miệng cứ thích nói những lời khó nghe thôi.

Tương tự, nếu bên Hành Nguyên vương mà đang đắc ý dào dạt thì bên hoàng đế khẳng định đang chỉ trời mắng đất.

“Tiểu nhân gian trá!! Nếu không phải do con thỏ kia làm giảm nhuệ khí của trẫm thì sao trẫm có thể bại dưới tay con mèo rừng nhà ngươi!!”

“Chẳng nhẽ con thỏ kia lại không phải là do Chiêu Huy bắn trúng mà dừng lại sao?”

Hoàng hậu vừa dùng từ ngữ cho hoàng đế thấy khả năng chuyện này xảy ra là không có vừa châm trà cho hoàng đế.

“Hoàng Thượng, không phải nô tỳ nói người, nhưng mà... sao người lại cứ vì mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này mà gây sự với Chiêu Huy chứ, cũng không nhớ người ta có điểm gì tốt?”

“Hấn thì có cái gì tốt!” Hoàng đế không thềm nghĩ ngợi gào lên một câu.

“Phải không vậy? Không lẽ nô tỳ nhớ nhầm? Năm đó Bắc Địch xâm phạm nước ta, vì để đẩy lùi hơn mười vạn quân địch mà đã hủy hơn một nửa phần đất phong đó không phải là Chiêu Huy sao?”

“Đó là nghĩa vụ của thần tử! Trẫm tại sao phải cảm tạ chuyện hấn vốn nên làm! Hơn nữa, nếu hấn mà không có chút năng lực ấy thì trẫm giao việc quan trọng cho hấn làm gì, trẫm cũng không phải không biết nhìn!!”

Hoàng hậu nghe hoàng đế tiếp tục không thềm nghĩ ngợi mà trả lời, phản ứng trong lòng cũng giống hệt như Lộ vương phi.

“**H**oàng thượng đâu? Ai gia lúc này đi qua Mặc Ấm đường, hình như nghe thấy tiếng hoàng thượng... Ó? Sao các người đều ở trong này thế?”

Thái hậu đi vào Hoàn Khôn cung đã thấy hoàng hậu, chư phi cùng Lộ vương phi đều ngồi cùng một chỗ, có nhiều người chắc chắn có chuyện vui để xem, thái hậu lập tức nhiệt huyết sôi trào.

“Bệ hạ đúng là đang ở Mặc Ấm đường, nhưng giờ này chắc đang chơi cờ cùng Hành Nguyên vương rồi!”

“Chơi cờ? Sao ai gia lại nghe hình như có tiếng cãi nhau mà...!”

“Đó mới là bình thường!” Hoàng hậu cười, hầu hạ thái hậu ngồi ở ghế chủ vị.

“Vậy các người tập trung ở đây làm cái gì?”

“Chúng con dâu ở đây đợi kết quả đánh cờ thôi!”

“**T**a nói này, người không thể đi nhanh hơn được sao?”

“Tại sao ta phải nhanh, ta đây thích chậm rãi đánh cờ thì làm sao!”

“Người cả ngày rảnh rỗi không có việc gì để làm nhưng mà trầm thì bận lắm!”

“Vậy người đừng chơi cờ cùng ta nữa! Hơn nữa ta lúc nào rảnh rỗi không có việc gì làm!... A, người làm gì thế?”

“Rồi rồi rồi!! Đánh ở đây là được rồi, còn nghĩ làm gì nữa!!”

“Sao ta phải nghe người!!”

“To gan! Người không nghe trầm thì nghe ai!! Ta là tốt bụng nhắc nhở người thôi!”

“Thế à? Thế người nói cho ta biết đánh thế nào mới thắng người đi!”

“Sao ta phải nói cho người!!”

“Người không phải muốn nhắc nhở ta sao?”

...

“**T**hiên Thừa, sao rồi?”

Dự Lâm vương bị sai đi làm nhiệm vụ mật thám trở về, đám phi tần gấp gấp hỏi.

“... Vẫn còn đang cãi nhau!”

Nghĩ đến chính mình không thể không ngồi tự kỷ trong góc tường để đưa tin giải trí cho các chị dâu, Dự Lâm vương liền thấy rất phiền muộn, bi thương, bắt đấm đấm, bó tay, cũng may là cách một tầng màn trúc nên không ai chú ý đến vẻ mặt của hắn.

“Tốt rồi tốt rồi, thời gian cũng đã lâu, tỷ muội chúng ta cá cược đi, ai thắng đây?”

“Muội cá lúc này chắc chắn sẽ lật bàn cờ!”

Thục phi việc tốt không nhường ai lập tức cá cược.

“Muội cũng đặt lật bàn cờ!” Dự phi cũng theo sát tiếp lời.

“Ồ? Các người sao lại đặt lật bàn cờ toàn bộ thế này??”

Mọi người sau khi cá cược xong, thái hậu nhìn kết quả kỳ quái hỏi.

“Đúng rồi, thế này thì đánh cược sao được nữa. Vậy chúng ta đổi cách cá cược đi được không?”

Hoàng hậu rất nhanh chóng thay đổi nội dung cá cược.

“Vậy chúng ta cá cược xem ai là người lật bàn cờ trước đi.”

Cuối cùng, cục diện lại là 50:50. Có thể thấy được là ở trong lòng của đám phi tần, hoàng đế cùng Hành Nguyên vương khả năng nhận nài đều chẳng hơn nhau là mấy.

“Lại nói tiếp, bệ hạ với Chiêu Huy sao mà lại cứ như vậy nhỉ?”

Mọi người cùng nhau chờ đợi xem ai là người lật bàn cờ trước, Lộ vương phi hỏi thái hậu đang ngồi ở ghế cao nhất, thái hậu lão nhân gia bà hẳn cũng là một trong những người chứng kiến việc năm đó.

“Ai biết được? Ai gia cũng thấy lạ, năm đó lúc xem tướng còn nói Hoàng Thượng với Chiêu Huy ngày sinh tháng đẻ đặc biệt hợp nhau mà!”

Cuối cùng, Hành Nguyên vương là người lật bàn cờ trước. Hoàng hậu, Cung phi, Khang phi, Lộ vương phi buồn bán có lời lại có thêm thu nhập, thái hậu tuy là người thua cuộc, nhưng mà ai dám đến đòi tiền lão nhân gia bà chứ.

“Sau đó thế nào? Chắc là phải có sau đó chứ?”

Hoàng hậu hỏi Dự Lâm vương mới trở về bả bả.

“Hoàng huynh nói Triều kiến mùa thu sẽ lại chơi tiếp!”

“Ha ha, Lộ tử tử, xem ra còn phải chơi dài dài!”

Nghe hoàng hậu nói xong, Lộ vương phi nở nụ cười ngâm hiều...

Ván cờ này, không biết đã chơi bao nhiêu mùa xuân thu rồi...

Ghi chú:

1. Trong tiếng Trung “bằng hữu” có nghĩa là bạn bè, còn “nghiệt hữu” mang ý trái ngược, giống kiểu oan gia.

Chương 8

Chiếc Răng May Mắn

Thiên Thừa đệ sao vậy?

Hoàng đế hỏi Dự Lâm vương chơi cờ đối diện mình mà lại không yên lòng, còn có chút đứng ngồi không yên.

“A? À, không có việc gì, chỉ là gần đây răng thần đệ có chút đau!”

“Đau răng?? Đệ không phải lớn chừng này mà vẫn còn sâu răng chứ?”
Hoàng đế cười nói.

“Đương nhiên không phải! Thần đệ cho tới lúc này vẫn còn chưa bị qua đâu!”

Nhưng mà, sau khi phát hiện Dự Lâm vương sau thay đổi cách ngồi ở nhiều tư thế, vậy mà vẫn theo bản năng dùng tay xoa quai hàm, hoàng đế rốt cuộc không nhịn được mà nói:

“Không thoải mái thì đừng chịu nữa, bảo ngự y tới xem đi!”

“Đại phu trong vương phủ cũng đã xem qua... Cũng không thấy vấn đề gì, thần đệ cũng đã uống thuốc giảm đau, nhưng mà hình như không có tác dụng lắm!”

“Thật sao? Để trẫm nhìn một cái đi!”

“A! Cái này thật sự không thích...”

Chữ “hợp” còn chưa ra khỏi miệng, Hoàng đế cũng đã vạch miệng Dự Lâm vương ra rồi. Quả nhiên là một hàm răng tốt nha!! Răng trắng sáng, hàng lồi đều đặn, góc cạnh rõ ràng, không thể nghi ngờ chính là công cụ tốt để xé thịt gặm xương, cắn tước đồ ăn!

Hoàng đế nhìn chòng chọc vào hàm răng của Dự Lâm vương, vừa cảm thán, vừa nghi hoặc... Thật sự là cái gì cũng không phát hiện được.

Nhưng mà, cho tới hai ngày sau thái hậu triệu kiến Dự Lâm vương vào cung, cũng không phải là cái gì cũng không phát hiện.

“Trời ơi!! Đứa nhỏ này, mặt con bị sao vậy??!”

Thái hậu kinh ngạc hô lên.

Mặt Dự Lâm vương bình thường là hình quả trứng ngỗng, lúc này vẫn là trứng, nhưng mà là trứng vịt... Hơn nữa lại còn là quả trứng vịt trái phải không đối xứng. Chẳng nhẽ là bị ai đánh? Kẽ nào mà có gan lớn như thế?!

“... Nhi thần hình như là có chút nhức răng đau miệng...”

Dự Lâm vương khước miệng hơi giật giật, bởi vì cùng đau răng có liên quan, miệng cũng không mở to được, thành ra giọng nói có chút kỳ quái.

“Nhức răng? Sâu răng sao?”

“Không phải, đại phu đã xem qua rồi, đều tốt cả.”

Vậy cho nên hần cũng chưa từng để ý tới, nhưng mà theo như tình huống hiện tại... Chỉ sợ không phải lúc nào mình cảm thấy tốt đẹp thì cũng là tốt đẹp cả.

Thái hậu lo lắng - Trên thực tế ai nhìn thấy mặt Dự Lâm vương lúc này cũng không yên tâm nổi, lo lắng đại phu trong vương phủ đều là lang băm liền triệu tới mấy lão ngự y có thâm niên tới khám và chữa cho Dự Lâm vương. Dự Lâm vương nằm thẳng trên ghế nằm, cảm giác mình giống như là gia súc vậy. Hần trước kia mua một con ngựa, quan trọng nhất là xem răng có tốt hay không, đương nhiên là kiểm tra vô cùng cẩn thận, hiện tại cả đám ngự y bu vào nhìn hần, hoàn toàn giống tình cảnh hần chọn ngựa trước đây. Cũng chẳng quan tâm miệng hần có vừa không, từng đôi tay hết vào rồi lại ra, giống như trong miệng hần có kho báu không bằng, khiến cho Dự Lâm vương nôn khan từng đợt. Huống chi người già có mấy người có làn da tốt? Mùi vị thật sự không tốt chút nào!

“Nơi này thế nào?” Ngự y cầm một cây gậy kim loại nhỏ hình thìa, gõ gõ vào một cái răng của Dự Lâm vương, Dự Lâm vương căn bản nói không nổi, đành phải khoát tay tỏ ý không đúng.

“Nơi này?”

Khoát tay.

“Nơi này?”

Lại khoát tay.

“Vậy nơi này?”

Vẫn khoát tay.

Ngự y đem hai hàm răng sắp xếp cao thấp của Dự Lâm vương gõ từng cái một, cũng không phát hiện vấn đề chỗ nào. Vị lão thầy thuốc liền đứng thẳng dậy, nhìn sắc mặt thái hậu, cũng không dám nói là không có vấn đề gì, chỉ đành

nhìn khoang miệng tối om của Dự Lâm vương mà trầm tư, đúng lúc đang ngẩn người thì hoàng đế nhảy ra.

“Rốt cuộc là bệnh gì??!”

Mới chỉ có hai ngày không gặp, gương mặt đê đê cũng đều đã biến dạng, hoàng đế cảm thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, giọng nói cũng sẽ nặng nề hơn, khiến lão ngự y càng không dám nói không nhìn ra vấn đề gì.

Có lẽ là dưới tình thế cấp bách, linh quang chợt hiện ra, lão ngự y bỗng dung ngộ ra, ánh mắt sáng lên, tay cầm cây gậy kim loại dò tới chỗ răng gần cổ họng của Dự Lâm vương, không đợi ông mở miệng hỏi, liền nhận ra thân thể người nằm trên ghế chợt cứng đờ.

Thì ra là thế...

Ngự y vẻ mặt hiểu rõ mọi việc, cung kính trả lời:

“Vương gia đây là mọc răng khôn.”

Răng khôn - ý nghĩa như tên, chính là chiếc răng đại diện cho trí tuệ, bởi vì đó là lúc tâm sinh lý ở người đạt đến sự thành thục nhất định, nên vào khoảng trên dưới 20 tuổi răng mới bắt đầu mọc ra, tượng trưng cho sự trường mệnh và trí tuệ, là một việc vui.

Vì thế, ngự y không quên quay ra chúc mừng Dự Lâm vương, điều này khiến Dự Lâm vương có chút buồn bực - hẳn đương nhiên không cảm thấy việc này có gì vui mừng cả, chẳng nhẽ sau khi mọc răng hẳn mới được coi là người có đầu óc sao?

Hoàng đế thờ phào nhẹ nhõm, bỗng lại nghĩ tới một vấn đề.

“Trẫm nhớ lúc trẫm mọc răng khôn hình như cũng đâu có cảm giác gì đâu. Sao Thiên Thừa lại có phản ứng lớn như thế?”

“Đó là do trước khi bệ hạ đại hôn đã nhờ hai chiếc răng đại diện cho việc có thể lập gia thất, sau đó răng khôn mọc ra vừa lúc lấp kín chỗ trống. Vương gia hiện tại không có vị trí nào trống, răng khôn mọc lên bị cản trở, liền dẫn đến hàm sung to!”

Ồ... Hóa ra là do kết hôn muộn sao.

Hoàng đế sau khi hỏi rõ tiền căn hậu quả, vẻ mặt cười cười bí hiểm nhìn Dự Lâm vương, còn thái hậu lại lấy giọng tiên tri tiên đoán lôi lôi kéo kéo tay Dự Lâm vương nói:

“Đã sớm bảo con tìm một cô gái tốt mà thành thân đi, con xem xem, nếu nghe ai gia thì sao lại có thể xảy ra chuyện này chứ!”

Nếu mà vì mọc răng nên phải thành thân... Dự Lâm vương nghĩ nghĩ... Chung quy cảm thấy chuyện này sẽ khiến hắn không còn mặt mũi sống nữa.

Kết quả, răng nanh tuy là đại diện cho may mắn, nhưng bởi vì hậu quả nó gây ra rất không may mắn, nên không thể tránh khỏi vận mệnh bị nhỏ.

Như vậy vấn đề kế tiếp chính là - nhỏ như thế nào? Thân thể vương gia cũng coi như vàng ngọc, tất nhiên không thể mạnh tay giống như dân thường, mà các ngự y cũng chẳng ai có gan kia.

“Lúc trước nhỏ răng cho trầm thế nào? Trầm một chút cũng không thấy đau.”

“Đó là dùng Ô Đầu, Uy Linh Tiên cùng Tì Nao chế thành thuốc bột Ngọc Trâm Hoa, chỉ cần rắc một chút ở trên răng, sau đó súc miệng mạnh một cái, răng sẽ tự rụng ra.”

“Vậy rất tốt a! Hay dùng nó đi!”

“Cái đó...” Ngự y vẻ mặt khó xử: “... Thuốc này kỳ thật chứa kịch độc, bởi vậy mới có thể ăn mòn răng, khi dùng thuốc cũng phải hết sức cẩn thận để rắc lên răng, tránh bị nước bọt đem theo xuống họng, nhưng mà... Răng khôn của vương gia mới chỉ lộ ra có một chút, chỉ sợ không dùng được...”

Nghe thấy từ “độc”, hoàng đế không thể không bắt đầu cẩn thận.

“Vậy có biện pháp gì khác không?”

Ngự y trầm mặc một lúc, ông quả thật là đã vắt hết óc nghĩ rồi, chỉ có hoặc là dùng thuốc, hoặc là ngoại lực...

Nói tới ngoại lực, răng vương gia cũng chưa mọc đủ dài thì sao mà nhỏ, khéo răng còn chưa ra đầu hần cũng đã đi luôn rồi! Ngự y cũng không biết nên làm thế nào, chỉ đành đem tình hình trước mắt thành thành thật thật báo cho hoàng đế.

“Vậy dùng một lượng thuốc rất nhỏ, mỗi lần rắc một chút, rắc nhiều lần, răng có thể bị ăn mòn mà rớt ra không?”

Thái hậu đưa ra ý kiến của bà, hơn nữa cuối cùng... vẫn phải thực hiện.

Tục ngữ nói, đau răng không phải bệnh, nhưng mỗi lần đau thì đúng là muốn chết. Dự Lâm vương giờ đây đã dùng bản thân để thể nghiệm thực tế những lời này.

Hần hiện tại má sưng vù không nói được gì chứ đừng nghĩ tới nhai, nuốt, ngay cả hoạt động há miệng cũng bị hạn chế nghiêm trọng, theo ngôn ngữ chuyên ngành mà nói - chính là viêm, bên trong cơ thể bị kích thích hình thành một lượng lớn bạch cầu, nhiệt lượng gia tăng, khả năng tản nhiệt giảm, cũng theo ngôn ngữ chuyên ngành mà nói - chính là phát sốt; niêm mạc khoang miệng bị hao tổn, bề mặt không lồi lõm không đồng đều, hình thành rất nhiều vết hình tròn lấm tấm màu vàng, tiếp tục dùng ngôn ngữ chuyên ngành mà nói - chính là loét.

“Thiên Thừa, uống thuốc!”

Hoàng hậu tự mình đưa chén thuốc tới, sờ thử độ ấm, đưa tới trước mặt Dự Lâm vương.

Nhìn trong hỗn hợp có Bạch Cập, cây Tế Tân, Đương Quy cùng với một con chuột chết vô cùng kinh khủng cho vào trong nước thuốc để kích thích vết loét trong miệng hẳn, Dự Lâm vương lại ảo não nhớ tới phương án của thái hậu, sao lại hại hẳn thảm như vậy chứ?

Ngự y đang run rẩy đem thuốc bột rắc lên trên răng khôn của hẳn, dặn hẳn ngàn vạn lần không được nuốt nước bọt. Nghĩ xem hẳn ở biên cương giám sát phòng thủ, luyện được khả năng một thời gian dài không nháy mắt, chứ có ai lại luyện được khả năng không nuốt nước miếng trong thời gian dài đâu? Dự Lâm vương rất nhanh chóng liền cảm thấy nghẹn khuất, cuối cùng thì cơ thể không chiến thắng được bản năng...

May mắn lượng thuốc không có nhiều, nếu không... vì nuốt thuốc trị răng mà bị độc chết... Chết kiểu này lúc tới trước mặt Diêm vương cũng không nói ra được ấy chứ!!

“Hoàng thượng nói nếu dùng thuốc mà vẫn không được thì đành phải dùng dụng cụ mà nhổ đi thôi. Đành chờ tới lúc đệ hạ sốt thử một lần vậy, ai... Đây là đã tạo nghiệt gì a!”

Hoàng hậu thở dài, lấy khăn lạnh chườm lên mặt Dự Lâm vương, vô cùng đồng tình nói.

Dự Lâm vương gật gật đầu, cũng không lãng phí sức mở miệng. Hẳn tuy không sợ bị gõ, đục hay là chọc, nhưng lại lo sợ các ngự y không có lý luận không có kinh nghiệm lâm sàng, kết quả không làm được việc, làm hẳn đau chết!

“Vương gia, trước hết người nên súc miệng đã.”

Dự Lâm vương cầm lấy chén trà đặc trong đó có nước muối và rượu mạnh do ngự y đưa tới để làm tiêu độc khử trùng kiêm luôn thuốc mê, súc miệng mạnh một cái, sau đó an tĩnh nằm trên ghế chờ bị “Xử”.

Lúc trước thì giống súc vật bị chọn, bây giờ thì giống chuột bạch thí nghiệm. Hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu cùng tất cả hậu cung đều vây quanh phòng, đương nhiên, không thể nghi ngờ là mọi người đều quan tâm hẳn, nhưng mà nói tất cả đều không có ý đến để thăm quan - Người đầy đủ chân thiện mỹ như hẳn cũng không thể tin nổi.

“Ai nha!! Nhìn đã thấy sợ!”

Dụ phi nửa che nửa chắn thấy các ngự y đang khử trùng dụng cụ, đại đa số các nàng đều đã nhổ răng qua, nhưng may mắn là các nàng đều là dùng phương pháp Ngọc Trâm Hoa không đi kèm chút đau đớn nào cả.

“Nhân ngôn xỉ chi lạc, thọ mệnh lý nan thị” (Người nói răng rơi thì không sống được lâu dài).

Khang phi còn không quên ngâm một câu thơ, chỉ có nội dung là cực kỳ xui xẻo.

Mọi người đợi cả nửa ngày vẫn không thấy các ngự y bắt đầu nhỏ.

Các lão thái y đại khái là ôm quyết tâm không thành công thì cũng thành nhân, đem việc nhỏ rảnh cho Vương gia đánh đồng với việc tính mạng bản thân cùng gia quyến bị treo lên đầu cành liễu. Cầm dao dao nĩa đĩa khoa tay múa chân trong không trung cả nửa ngày, tìm đủ cách, thương lượng đủ đường, dẫn đo đủ thể loại, nhưng mà vẫn không thể xuống tay, đành phải ân không ngừng lên huyết Hợp Cốc của Dự Lâm vương, huyết này vốn là huyết ngừng đau, nhưng mà lại bị các vị ngự y ấn cho phát đau...

Nằm trong trận “Đao quang kiếm ảnh” này, Dự Lâm vương chỉ thấy vừa bực mình vừa buồn cười, đã từ chuột bạch thí nghiệm thăng chức lên làm lợn nằm ở lò chờ bị mổ rồi, ấy vậy mà dám đồ tể lại “Nhân từ” như vậy!

Nhưng mà, ngay tại lúc hấn thật sự không đành lòng nhìn đám lão ngự y này tự tra tấn bản thân kiêm tra tấn mình, thì có người dường như trong lòng linh thông với hấn lập tức đứng dậy nói hộ.

“Ta nói các ngươi đám lão già này làng nhà làng nhằng giống y như cô nương nhà người ta rốt cuộc là làm gì thế hả?”

Âm thanh giận dữ từ phía chúng hậu phi truyền tới, mọi người liền quay ra nhìn, là Huệ phi!

Nghe giọng điệu kia khí thế kia, chắc chắn đó là vị “Huệ đại hiệp” xuất hiện sau khi uống rượu rồi, chỉ là... Nàng uống rượu khi nào??

“Ôi trời! Chẳng lẽ Huệ phi muội muội đem rượu gây tê uống hết rồi sao?”

Thực phi đến gần cái bàn chỉ vào chén trà trống trơn nói, mà quả thật là nàng đã đoán đúng chân tướng rồi.

Huệ phi trước đó bị không khí khẩn trương do đám ngự y kia tạo ra làm mất bình tĩnh, nuốt nước miếng mấy lần xong cũng định uống chút nước để trấn định lại chút, ai dè quên mất chén trà trên bàn thật ra là rượu, một ngụm uống hết, không chừa lại giọt nào.

Sau khi hoàng đế cùng một đám người không ngừng thí nghiệm, mọi người trong cung đều biết khí thế của Huệ đại hiệp cùng nồng độ còn là có quan hệ tỉ lệ thuận, mà chén rượu trắng vừa rồi nàng uống có độ cồn tinh khiết so với rượu gạo bị ép uống lúc trước hoàn toàn không cùng cấp bậc, cho nên sau khi nàng hết âm lên với các ngự y, không ai rõ nàng rốt cuộc sẽ làm gì tiếp theo.

Mà hành động của Huệ phi cũng thật quá nhanh chóng, ngay lúc hoàng đế định tiến lên kéo nàng xuống thì nàng lại thoát được, rồi đẩy một vị ngự y đang đứng bên cạnh Dự Lâm vương ra, cánh tay vung nhanh như gió đánh ập tới chỗ Dự Lâm vương.

Dự Lâm vương dù gì cũng đã một tướng quân, tuy rằng đầu óc choáng váng đến mơ hồ, nhưng thấy một bên mặt có một trận kinh phong đánh úp tới, cơ thể phản ứng nhanh hơn cả đầu óc, phản xạ có điều kiện nâng tay lên ngăn cản công kích của Huệ phi.

Chỉ là, hẳn không đoán nổi thân thủ của Huệ đại hiệp cũng tỉ lệ thuận với nồng độ cơn, sau một kích bị lệch thì Huệ phi nhanh chóng dùng tay còn lại chế trụ tay của Dự Lâm vương, còn chưa để cho đối phương có cơ hội thở dốc, nàng liền quát lớn một tiếng “Xem ta đây!!!!” rồi lập tức đập mạnh xuống... Lúc này, mọi người mới nhìn rõ vật đang nằm trong tay Huệ phi, chính là một hòn đá Thọ sơn để chặn giấy không biết là đã bị thò từ chỗ nào.

“Thiên... Thiên Thừa, đệ... đệ có ổn không?...”

Hoàng đế vội vàng đỡ cái chặn giấy bị Huệ phi lấy khí thế trăm quân tiếp đón đệ đệ, vẻ mặt sợ hãi... Ngàn vạn lần đừng để bị đánh đến ngu người chứ!

Dự Lâm vương đại ra nhìn hoàng đế, một hồi lâu cũng không nói lời nào, trong mắt ngập tràn sương mù, thiếu chút nữa hóa lỏng thành mưa.

Điều này càng làm cho hoàng đế thêm bất an vô cùng, cuối cùng, khoe miệng Dự Lâm vương giật giật, phun ra một búng máu, bên trong còn có một chiếc răng...

“A...”

Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Cách thức... tuy là có hơi bạo lực một chút, nhưng mà cuối cùng đã đem vấn đề nhỏ răng giải quyết xong.

“Không phải...”

Dự Lâm vương khó nhọc mở miệng, lại khiến mọi người chú ý.

“... Không phải cái răng này...”

Mọi người OTZ tại chỗ...

Kết quả, ngự y đã chứng thực, độ mạnh yếu của Huệ phi ra tay vừa đủ, đập rớt được cái răng, lại không thương tổn đến gân cốt, khiến cho hoàng đế không nhịn được muốn cho Huệ phi mang theo một chai rượu nữa ra trận giết địch.

Hơn nữa khổ tận cam lai chính là, Huệ phi tuy rằng không có đập trúng được cái răng khôn kia, nhưng vừa khéo lại đập rớt cái răng bên cạnh, chừa ra được một vị trí trống, vấn đề răng khôn không cần phải động tay cũng đã được giải quyết. Các ngự y vẫn còn đang lắc đầu thờ dài hỏi hận tại sao lại không nghĩ tới biện pháp này, biết thế dùng Ngọc Trâm Hoa để nhổ đi cái răng bên cạnh có hơn không, lại còn hại Dự Lâm vương suýt nữa đã phát điên lên phá vỡ hình tượng ngũ giáng tứ mỹ của bản thân mà lấy hòn đá chặn giấy kia đập cho ngự y một phát.

Kết quả ngoài dự kiến, Dự Lâm vương “hi sinh” bản thân, khiến chúng phi đều lấy đó là gương giáo dục con mình là không được tham ăn, phải thường

xuyên vệ sinh khoang miệng sạch sẽ, cùng với việc nên sớm kết hôn... tuy rằng những cái này tất nhiên là không chút liên quan đến việc mọc răng khôn.

Chương 9

Hàng Yêu Phục Ma

Đêm đã khuya, trên đường phía tây hoàng cung có một đội cung nữ cùng nội thị đi một cách rất quy củ, đi giữa đội ngũ đó là hai nữ tử trang điểm xinh đẹp đến rung động cả trời đất - Thục phi và Dụ phi.

Hai người này mới cùng Huệ phi uống rượu về, vì muốn tỉnh rượu, nên cũng không vội quay về cung, mà cùng nhau đi dạo, vừa đi vừa làm nhảm vài câu cho còn tản bót.

Quyển Trúc cung của Thục phi cùng Hòe Anh cung của Dụ phi chỉ cách nhau một ngã rẽ, cũng xem như là hàng xóm, mà chỗ các nàng với Đồng Thương cung của Huệ phi cách nhau rất xa, mỗi lần đi đều phải đi ngang qua hậu cung. Ở giữa đoạn đường này, có một chỗ bình thường hai người đều chỉ dám đi vòng qua, đêm nay cũng không biết là rượu say thêm can đảm hay là rượu say hóa hồ đồ, hai nàng toàn bộ không để ý, ung dung thoải mái đi thẳng hướng đường dẫn đến nơi đó.

Chỗ đó ở đây là Tụy Hạc cung, nhưng mà cũng chỉ là tên trên danh nghĩa thôi, hiện tại người trong cung khi nhắc đến chỗ này thường đều dùng cụm từ mang hàm nghĩa thâm hậu “Chỗ đó” để thay thế, kèm theo lời nói cùng vẻ mặt thần thần bí bí. Chính xác! Tụy Hạc cung này chính là nơi chuyên dùng để giam cầm nữ tử hậu cung, gọi nôm na là - lãnh cung.

Hiện tại là lúc nguyệt hắc phong cao, ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng bao phủ trên con đường lát đá, mà giống như để phối hợp với không khí bình thường, khi đoàn người đang đi tới trước cửa Tụy Hạc cung, bỗng dung có một trận gió không biết từ đâu thổi tới, mọi người vội vàng dừng lại dùng ống tay áo chắn đi, vì dùng tay áo chắn đi như vậy, đầu của Dụ phi đương nhiên là hướng về phía lãnh cung, giãy tiếp theo hô hấp lập tức bị ngừng.

“Quý aaaaaa!!!!”

Tiếng kêu này thê lương vang tận trời xanh... Có lẽ tiếng quý kêu thì cũng chỉ đến được như vậy thôi.

Bỗng dung phát ra một giọng nữ cao tới chói tai khiến xuất hiện hiệu ứng con bướm⁽¹⁾ hậu quả là mọi người ở đây vốn đã không có phản ứng gì cũng bị Dụ phi dọa tới tám chín phần mười. Vì đã có nỗi sợ từ trước, lại cộng thêm nhìn thấy cảnh tượng trong lãnh cung kia nữa, lúc này mọi người mặt đều cắt không còn hột máu.

Trong viện trồng không, chỉ có vắt trên thân cây đại thụ đen sì là một sợi dây trắng toát, lặng lẽ phiêu lãng theo gió.

Lãnh cung là nơi thế nào? Đó là nơi mà bất kể chuyện gì dù lớn hay nhỏ ở thời nào cũng được lọt vào “TOP10 bí chuyện hoàng cung”! Cho dù không xảy ra chuyện của Dụ phi, cũng nhất định không thiếu đủ các thể loại tin đồn yêu ma quỷ quái, nhưng mà tin vĩa hè cùng với người mình miêu tả không giống nhau, hổng chi lần này chứng kiến có tới 14 người, trong đó còn có cả hai vị phi tần.

“**K**ết quả thế nào?? Các muội không ai nhìn rõ đều đã cùng nhau chạy rồi??!”

Ngày hôm sau, hoàng hậu hỏi hai đương sự trong sự kiện chứng kiến ma quỷ.

“Nương nương ơi!! Đó là quỷ! Là quỷ đó!! Ai còn dám đi vào xem chứ!!”

“Chỉ mới thấy cái bóng trắng đã nói là quỷ, các muội muội không phải quá yếu ớt rồi chứ!” Cung phi bất mãn than thở nói, ngoài ra cũng có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Người thử ở đó xem, chưa rõ thế nào đâu! Tuy nhiên lời này Dụ phi cùng Thục phi không ai nói ra miệng cả.

“Nếu không thì là cái gì chứ! Chiều cao như người, tay buông thõng, lại còn treo lơ lửng giữa không trung, không phải quỷ treo cổ thì là cái gì?”

“... Cũng... Cũng có thể là... Chăn chiếu linh tinh?”

Trữ phi nhỏ giọng đưa ra ý kiến của bản thân, đổi lại là một cái nhìn xem thường của Dụ phi.

“Tỷ tỷ, muội tuy rằng không có nhiều kiến thức lắm, nhưng mà vẫn phân biệt được chăn chiếu nhé, cái bóng kia rõ ràng đang trong tư thế này này...” - Dụ phi tạo hình quỷ treo cổ kinh điển - “Sao có thể là đồ vải được!! Hơn nữa sao chăn lại xuất hiện ở đây chứ!!”

Hoàng hậu ho khan hai tiếng, ý bảo với chúng phi là mình có điều muốn nói.

“Mặc kệ là khăn vải hay là chăn mền, vấn đề là triều đại này còn chưa có nữ tử nào bị biếm vào lãnh cung cả, càng không có việc tự sát ở đó!!”

“Cũng có thể là tiên...” Thục phi vừa định nói có thể là tiên triều, đột nhiên ý thức điều này chẳng phải là đắc tội với thái hậu sao, liền lập tức sửa lời.

“Cũng có thể là tiên tiên triều chứ...”

Dù sao Thái hoàng thái hậu cũng đã qua đời rồi, cũng không ai có thể trách nàng bất kính. Trong lúc một đám nữ nhân tra đông tra tây đem hội nghị báo cáo thành hội nghị nghiên cứu và thảo luận, cung nhân được hoàng hậu phái đi tra xét Tụy Hạc cung đã trở lại.

“Đã tìm thấy cái gì?”

“Khởi bẩm nương nương, không tìm thấy cái gì, trong cung trống không, một vật cũng không có!”

Cuối cùng, hội nghị cứu và thảo luận cũng không đưa ra được kết quả gì, hoàng hậu chỉ có thể đem chuyện này đặt sang một bên, nhân tiện hạ lệnh không được nói ra ngoài. Nhưng mà hoàng cung là nơi nào? Đó là nơi đất lành sản sinh ra những con đường lan truyền tin tức tuyệt hảo đó! Vậy nên chuyện ma quỷ xuất hiện trong lãnh cung chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, ai ai cũng đều rõ cả.

Mô tả việc này có lẽ là, một khi có mở đầu, mọi việc tiếp sau sẽ cuộn cuộn kéo tới, hoặc là có một số việc, thực ra trước đó đã sớm tồn tại, chỉ là có thêm một cái cơ liên đồng loạt xuất hiện mà thôi.

Từ sau lúc Dụ phi cùng Thục phi công bố rằng đã thấy quỷ treo cổ ở trong lãnh cung, thông tin này cứ qua một tai là lại thành một dị bản khác. Cái gì mà nghe được tiếng trẻ con khóc, nghe thấy có tiếng người chửi bậy, cũng có người lại nhìn thấy nữ quỷ áo trắng, nhưng mà càng phóng đại hơn bản cũ, nói là thấy một loạt nữ quỷ đang bay trên không.

Sau đó, Tụy Hạc cung đã không còn giống lãnh cung nữa, mà nói đó là U Minh địa ngục lại càng giống hơn.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tất cả mọi chuyện đều không vượt qua phạm trù “Chuyện phiếm sau bữa cơm”. Cho tới khi thái hậu nhúng tay vào, chuyện bắt quỷ mới được chính thức đưa lên thành vấn đề quan trọng.

“Nhưng mà... người cũng đã phái đi thăm dò, cũng đâu có phát hiện được gì đâu!”

Hoàng hậu đã trả lời thái hậu như thế, dù sao chuyện không có căn cứ thế này mọi người cứ nói đi nói lại đến nghiện chưa tính, nếu có hành động gì đặc biệt ngược lại lại đánh mất thể diện, khiến người ta dị nghị bản thân có gì khuất tất.

“Người mỗi lần đều cho người đi thăm dò ban ngày, có thể tra ra được chuyện gì? Đến đưa trẻ ba tuổi cũng biết quỷ chỉ ra ngoài ban đêm thôi!”

Thái hậu lấy khẩu khí “ta là người từng trải” nói.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ thái hậu ngài lại muốn đi buổi tối?”

Dụ phi cứ tưởng tượng đến cảnh tượng đêm đó da đầu liền run lên, nàng hiện tại ngay cả là ban ngày cũng không dám lại gần Tụy Hạc cung chứ huống gì buổi tối!!

“Thái hậu, chúng con dâu đều là nữ nhân tay trói gà còn không chặt... Về phần đám cung nữ nội thị thì... chỉ sợ cũng không dùng được mấy, chỗ này cũng không phải nơi để ngự lâm quân vào loạn được, huống hồ càng có nhiều người tham gia vào thì càng có nhiều lời đồn a!”

Hoàng hậu chọn sách lược vòng vèo mềm dẻo ra tay, hy vọng thái hậu quên ý định tìm việc để làm trong đầu đi.

“Vậy gọi Thiên Thừa đi, đều là người nhà cả! Mà lá gan nó cũng to lắm, vậy không phải ổn rồi sao?”

Thái hậu lời nói vô cùng đơn giản đáp lại hoàng hậu, đưa ra được cái kết luận như vậy, đúng là hoàn toàn đem hy vọng của hoàng hậu đi bóp chết mà.

Vì thế, tiểu đội bắt quý đặc biệt được thành lập, bao gồm Dự Lâm vương, Thái hậu, Cung phi, Khang phi, Trữ phi và Huệ phi + rượu trắng! Hoàng hậu lấy cớ “bận chuyện trong cung” ra từ chối, rút khỏi hành động, mà Dự phi cùng Thục phi dù cũng muốn rút lắm, nhưng mà lại bị thái hậu vu vào tội “Yêu ngôn hoặc chúng” mà xử phạt, đành phải rưng rưng nước mắt mà tham gia, trong lòng cũng không khỏi kháng nghị nói “Đã ngộ khác biệt! Phân biệt đối xử a!”

Trời trăng thưa sao, vi vu gió thổi. Vốn chỗ này vào đêm mùa hạ có cơn gió thổi mát mẻ hẳn phải là một chuyện vô cùng thoải mái thư thái, ấy thế mà lại làm cho các phi tần lông tơ dựng đứng cứ như là có một bàn tay ma quỷ lướt qua bên người các nàng.

“Tình huống này làm ta chợt nhớ đến một câu chuyện xưa, cũng vào thời điểm này, có một đám người lữ hành...”

“Thiên Thừa a, muốn kể chuyện xưa, chờ chúng ta bắt được quý rồi hãy kể, hiện tại vẫn nên tiết kiệm chút sức lực thì hơn!”

Người duy nhất trong số mọi người đã được tận tai nghe Dự Lâm vương kể chuyện xưa - thực ra là mới có một nửa - thái hậu ra tay ngăn cản ý đồ của Dự Lâm vương.

Đùa chứ! Chúng ta là đang đi bắt quý đó, nếu lại để cho Thiên Thừa bắt đầu kể chuyện tại đây, chẳng cần chờ quý đi ra, đám phi tần đều đã bị hù chết tấp thể rồi!!

Tụy Hạc cung nằm dưới ánh trăng bạc, mông lung mà mê ly, giống như một ngôi mộ tĩnh lặng, dù sao... Cũng chỉ là như thế mà thôi, bỏ qua lời đồn ở bên ngoài, lãnh cung cũng không phải chỗ có gì đặc biệt mà nhắc tới, sở dĩ làm mọi người biến sắc khi nhắc tới, có lẽ là do tâm lý ám thị mà thôi.

“Cung môn tiêu sắt lãnh tự thu, hương hoa lạ tận, đoạn tràng lệ tàn lưu’ (Cửa cung tiêu điều lạnh tựa thu, hương hoa phai dần, chỉ còn lưu đôi hàng lệ dài) có lẽ chính là chỉ tình huống này đi!”

Bản tính tức cảnh sinh tình của Khang phi không vì không gian thời gian mà phai nhạt.

Nhưng mà ngay tại lúc không khí tĩnh lặng không một tiếng động, một âm thanh nức nở rất khẽ bỗng theo lan theo gió... một tiếng... một tiếng... rồi lại một tiếng, tựa như tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ chưa yên giấc, không khí yên ắng xung quanh như phụ trợ thêm cho âm thanh này càng trở nên rợn người.

“Quý a! Quý đến đây!!!!”

Dây thần kinh của Dự phi cùng Thục phi vốn đang bị căng như dây đàn rút cuộc cũng được gảy, lúc này các nàng không ai để ý đến hình tượng với quy củ nữa, một trái một phải bám chặt hai tay Dự Lâm vương, chết cũng không buông, mà Cung phi bám lấy Khang phi, Khang phi đỡ Trữ phi, Trữ phi ôm Huệ phi, còn Huệ phi thì lấy rượu ra mở nắp sẵn chuẩn bị tu sạch.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh!”

Thái hậu, người đã sống nhiều nhiều năm như thế cũng không phải bỏ đi, trái tim lúc này tuy đập rất mạnh nhưng cũng không quên áp chế đám tổ viên sắp loạn cào cào, một bên phân phó Dự Lâm vương cùng nhóm nội thị truy tìm phương hướng âm thanh.

Hai mắt Dự Lâm vương dưới ánh trăng sáng quắc như ma trời, hoàn toàn không có chút cảm giác sợ hãi, ngược lại nồng độ hormone adrenalin lại còn tăng vọt.

Đã nghe nhiều câu chuyện thần ma kỳ quái từ xưa, đến nay đột nhiên được nhìn thấy đồ thật, cái gọi là rùa nhìn đậu xanh⁽²⁾ - chính là tận mắt đó!!! Hấn lập tức nín thở tập trung tinh thần nghe ngóng thanh âm kia, chỉ trong chốc lát đã vung tay lên, mang theo một đám nội thị nhằm tới chỗ tận sâu trong cung chạy tới.

Mất đi vị nam giới đáng tin duy nhất, đám tàn phi cũng chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ, sợ hãi khẩn trương nghe ngóng động tĩnh. Mà càng căng thẳng, thính giác lại càng trở nên minh mẫn, chúng phi đều nghe thấy âm thanh đi đi lại lại từ tận trong cung điện, rồi đột nhiên có thêm tiếng khóc lớn, rồi sau đó còn có thêm cả tiếng kêu gào phẫn nộ... Ồ, sao nghe giống tiếng mèo kêu? Sau đó, đám nội thị liền ôm một ổ “Quý” ra - một đám mèo con!

Còn Dự Lâm vương theo ở phía sau tay đang xách cổ một con mèo già đang không ngừng nhìn mặt hấn cào loạn móng vào không khí, trên mu bàn tay còn lưu lại rất nhiều dấu vết chiến đấu.

“Nhìn các ngươi xem!!! Một chút uy nghi hoàng thất cũng không có!! Lại còn bị mấy con mèo dọa thành như vậy!! Còn ra cái thể thống gì nữa!!!”

Sau khi tra ra được chân tướng, thái hậu liền nói như nã pháo liên hồi, chúng phi cũng hiểu được thật là mất mặt, ngượng ngùng theo sau thái hậu chuẩn bị rời đi.

Dụ phi đi ở cuối hàng, vẫn không kìm được quay lại nhìn cung điện đen sì phía sau, trong lúc lơ đãng dưới chân truyền đến một tiếng “Crắc” giòn vang, nàng vừa cúi đầu nhìn thử thì lập tức bật ngửa người ra sau, hô hấp lại tiếp tục ngưng bật.

“Quý aaaaa!!!”

“Dụ phi!! Người vẫn còn chưa thôi đi à!!!”

Thái hậu bực mình đem đứa con dâu cái gì cũng kêu là “Quý” ra mắng, lại phát hiện Dự Lâm vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn chỗ đất dưới chân Dụ phi...

Nơi đó rõ ràng là lộ ra một đoạn xương trắng hếu!

Nếu đã xuất hiện án mạng, vậy thì việc này không còn đơn thuần là chuyện của hậu cung nữa. Sáng sớm hôm sau, không chỉ hoàng hậu mà ngay cả hoàng đế cũng tự mình đi tới hiện trường Tuy Hạc cung. Cũng có một số người chịu đựng được cũng cố đến nhìn tận mắt, ví dụ như Cung phi, còn về phần thái hậu... Sau khi bà nhìn thấy một đoạn xương lộ ra liền giống như bị uống thuốc kích thích, tinh thần dường như còn hăng hái đến giờ.

Dự Lâm vương ra lệnh cho mấy thị vệ cường tráng đào bới dưới tàng cây tùng, quả nhiên, ngoại trừ ít xương cốt đem qua đã lộ ra ngoài thì dưới đám đất bùn này còn chôn không ít xương cốt. Nhưng mà chỉ là khi Dự Lâm vương xem xét... lại không ghép được cái đầu vào thôi.

“Chẳng lẽ là thi thể nữ không đầu?”

Ngay cả người ngoài nghề như thái hậu cũng có thể nhìn ra trong đồng xương này không có cái nào nhìn có vẻ giống cái đầu.

“Thiên Thừa, rốt cuộc là xương gì vậy?”

Hoàng đế hỏi vị đệ đệ đang nhìn chăm chăm đồng xương cốt, lại thấy mặt hắn càng ngày càng trở nên thâm thúy. Đúng lúc hoàng đế định mở miệng thúc giục, ngoài cửa cung đột nhiên truyền đến thanh âm huyền ảo.

“Điện hạ, Hoàng thượng có lệnh, người không phận sự thì không thể vào!”

Đang đột phá vòng phong tỏa của bọn thị vệ chính là Tĩnh Hải vương cùng bốn vị công chúa, dù sao cũng là thiên kim quý thể, đám thị vệ sao dám mạnh tay ngăn cản, nên mấy tiểu quý xoay qua xoay lại vài cái là có thể tiến vào.

“Phụ hoàng, mọi người đây là làm gì thế??”

Lãnh cung đột nhiên xuất hiện nhiều người như thế tất nhiên là vượt quá tưởng tượng của tiểu Tiễn, cậu không chỉ thắc mắc, mà còn lộ ra chút hoang mang lo lắng.

“Các con tới đây làm cái gì?”

Hoàng đế nhíu mày hỏi, theo lẽ thường mà nói, mấy tiểu quý này hẳn là không xuất hiện ở chỗ này mới phải.

Hoàng hậu vốn đang muốn ngăn cản đám trẻ con không cho nhìn hiện trường trong viện, lại phát hiện ra Đại nữ nhi hình như đang đem giấu gì đó sau lưng.

“Trình Phong, con giấu gì trong tay nói mau!”

Đại công chúa ngay từ đầu còn cố gắng giấu giấu diếm diếm, cuối cùng không thắng nổi người lớn, đành phải đem mở cái bao giấu sau lưng ra, bên trong còn có một đồng xương trắng...

“Các con giải thích đi, rốt cuộc thế này là sao?”

Hoàng đế thở hắt ra, dùng ánh mắt bắn phá đám con. Người sáng suốt một chút lúc này đều nhìn ra, chỗ xương trong bao này cùng với chỗ xương chôn dưới đất là cùng một loại, nếu mà là xương người, azzzz! Thật sự là chuyện cười xuyên quốc gia rồi!!

Cuối cùng, căn cứ vài lời khai báo của “Nghị phạm”, thị vệ trong cung tìm thấy tận sâu trong điện một chú chó nhỏ, nhưng mà vẫn chưa được đăng ký trên mục hộ khẩu vật nuôi, mà tại cung của Tứ công chúa đám mèo nhỏ còn đang khóc rống vì đói.

Lãnh cung quản lỏng lẻo - điều này hoàng hậu cũng đoán được, nhưng mà lại thành nơi cho các hoàng tử công chúa nuôi dưỡng chó mèo thì rõ là có vấn đề rồi, bởi vì ngay cả trẻ con cũng vào được, vậy nhờ có người tâm tư kín đáo lên vào giả thân giả quý thì sao, vậy nên phải tra xét tất cả những người ra vào Tụy Hạc cung.

Kết quả điều tra có thể nói là ngoài sức tưởng tượng của đám chủ tử luôn lạnh lùng nhìn lãnh cung từ xa, ngay cả hoàng hậu luôn khôn khéo nhanh trí cũng không nghĩ tới, mảnh đất Tụy Hạc cung này, cũng thật nổi tiếng quá đi mất!

Không nói tới việc đến đây rượu chè bài bạc, hện hò thân mật, vậy mà thậm chí còn có người của Hoán Y cục thừa lúc buổi tối đến đây phơi quần áo????!! Quản sự mờ hồ lạnh chảy rờn rờn, vội vàng giải thích rằng quần áo vải vóc trong cung quá nhiều, bọn họ không còn chỗ để phơi, vân vân... Nhìn đồng lụa trắng thượng hạng kia, hoàng hậu đột nhiên nhớ tới lời đồn nữ quý áo trắng bay loạn trong lãnh cung trước đây.

Cuối cùng, Hoàng hậu không thể không đề ra điều một trong văn kiện của Đảng, đại ý là “Tụy Hạc cung là tài sản cố định trọng yếu của hoàng gia, không được sử dụng cho vấn đề cá nhân, không được dùng làm nơi hện hò, không được có hành vi vi phạm pháp luật!”

Về phần Dụ phi cùng Thục phi đích thân gắp quỹ treo cổ kia, tuy rằng cuối cùng vẫn không phát hiện ra chút manh mối nào, nhưng hai người từ nay về sau cũng không để trong lòng nữa. Dù sao buổi tối trong lãnh cung náo nhiệt như thế cơ mà, khéo quỹ cũng chẳng muốn đi đến đó đâu.

Ghi chú:

1. Hiệu ứng con bướm, hiệu ứng bướm bướm hay hiệu ứng cánh bướm (butterfly effect): là một thuật ngữ miêu tả về lý thuyết hỗn loạn, ví dụ được nhiều người biết đến là câu nói nổi tiếng của Benjamin Franklin: - vì cái đình tuột, nên móng ngựa bị tuột. - vì cái móng tuột nên con ngựa bị sảy chân - vì con ngựa bị sảy chân nên chiến binh sa cơ - vì chiến binh sa cơ nên thua trận - vì thua trận nên mất tự do. Tất cả chỉ vì 1 cái móng ngựa tầm thường. Ở đây được hiểu là vì một tiếng hét của Dụ phi khiến mọi người đều bị dọa sợ.

2. Rùa nhìn đậu xanh - vương bát khán lục đậu: ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu.